

II.

Et Spørgsmaal, der tiltrænger en nærmere Bestemmelse, er Spørgsmaalet om, hvilke Grundejere det kan paalægges at betale Bidrag til Vedligeholdelsen af en privat Vej; Loven af 14. April 1865 staaer i denne Henseende paa det Standpunkt, jfr. § 1 og § 5 Nr. 1, at Bidragspligten paahviler de Grundejere, der er berettigede til at benytte Vejen; den københavnske Gadelov af 14. December 1857 § 8 synes at staa paa et lignende Standpunkt, idet Ordene »vedkommende Ejere« i Overensstemmelse med Paragraffens Indledningsord maa forstaaes som Ejerne af de Ejendomme, som Vejen tjener til Brug for. Bestemmelsen stemmer imidlertid ikke ganske med Bestemmelserne i Lovens §§ 2 og 3, idet Pligterne efter disse Paragraffer paahviler »Ejerne af de til Vejen stødende Grunde«, og ved den nye Lov Nr. 85 af 31. Marts 1926 § 8 er ogsaa den almindelige Vedligeholdelsespligt paalagt de tilstødende Grundes Ejere, dog med Adgang efter Stk. 4 til at inddrage ogsaa andre Brugere af Vejen under Bidragspligten.

Da det ved Behandlingen af de heromhandlede Sager er af største Betydning, at Kommunalbestyrelsen har en klar Regel at følge, vil man henstille, at man gaar bort fra Bestemmelsen i Loven af 1865, hvorefter Rettighedsforholdet er det afgørende, og i Stedet fastslaar, at samtlige Ejere af tilstødende Grunde er vedligeholdelsespligtige; disse Grundejere vil i det overvejende Flertal af Tilfælde ogsaa være brugsberettigede til Vejen; det vil imidlertid ofte være ubilligt at paalægge disse Grundejere den hele Vedligeholdelsesbyrde, idet ogsaa andre Grundejere kan være henvist til at færdes ved Vejen til og fra deres Ejendomme, eller dog faktisk benytter den som Adgangsvej.

Der bør derfor formentlig være Adgang til, efter særlig Indvarsling, at inddrage ogsaa andre Grundejere under Bidragspligten; om der kan være Grund til at regulere denne Adgang nærmere, skal vi ganske henstille; man bør formentlig ikke begrænse sig til de Ejere, der er henvist til Brug af Vejen, fordi de ikke har anden Adgang til offentlig Vej, men ogsaa medtage de Ejere, der faktisk benytter Vejen, fordi det er den nærmeste Forbindelse med offentlig Vej.

III.

Et Spørgsmaal, der undertiden har givet Anledning til Tvivl, er, om et foreliggende Areal opfylder Forudsætningen for Kommunens Ret og Pligt til at tage Bestemmelse om dets Indretning og Vedligeholdelse som Vej og eventuelt staa i Forskud med Udgifterne hertil. Spørgsmaalet har foreligget med Hensyn til Arealer, som vel var udlagt som Vejarealer, men som ikke i nogen Henseende var tildannet til Færdsel. Da Tvivl om dette Spørgsmaal er uheldig af Hensyn til den Risiko, Kommunerne eventuelt vil løbe, henstilles det, at der gives en Bestemmelse herom; man vil foreslaa, at Kravet blot defineres saaledes, at der skal foreligge et udlagt Vejareal.

IV.

Efter Loven af 1925, jfr. Loven af 1865 § 1 og § 5 Nr. 3 har Kommunalbestyrelsen Ret til at fastsætte, hvilke Arbejder der skal udføres, for at en Vej skal være i farbar Stand. Den har herefter ikke Myndighed til at fastsætte, at Vejene skal belyses for Grundejernes Regning, men da det under Nutidens Samfærdselsforhold ofte vil være nødvendigt, at en Vej skal være belyst, for at Færdselen paa den kan ske uden Fare, og det i det Hele er uheldigt, at Vejene i et befolket Kvarter henligger uoplyst om Natten, henstilles det, at der gives Kommunalbestyrelserne Myndighed til at træffe Bestemmelse i saa Henseende. Saadan Bestemmelse er for Københavns Vedkommende givet ved Lov Nr. 117 af 1. April 1922, jfr. § 8, næstsidste Stykke i Loven af 1926. Er man betænkelig ved at tillægge Kommunerne en saadan Myndighed, henstilles det, om Bestemmelsen ikke kunde gennemføres saaledes, at det er en Betingelse, at en vis Majoritet af Vejens Grundejere udtaler sig for Belysning, f. Eks. som foreslaaet nedenfor under V., at to Trediedele af Vejens Grundejere, repræsenterende mindst to Trediedele af den samlede Ejendomsskyld udtaler sig derfor.

V.

Ved mange af de private Veje, der er opstaaet som Følge af de sidste Aars Udstykningsforetagender, er der paalagt Parcellerne Vejafgifter, som betales til Sælgeren; denne er da til Gengæld pligtig at holde Vejen i forsvarlig Stand. En saadan Ordning medfører for Grundejerne, at deres Forpligtelse til Vejens Vedligeholdelse afløses af en fast Afgift, hvilket af de fleste betragtes som en Fordel. I en Række Tilfælde er der rejst Spørgsmaal om at træffe en saadan Ordning med Kommunerne, og da disse baade har Tilsynet med disse Veje og ogsaa i mange Tilfælde maa udføre Vedligeholdelsesarbejderne,